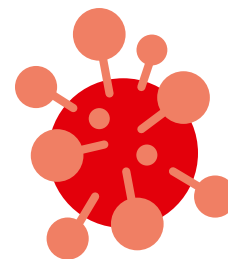

To jsi PŘEHNALA

Mezi ty, kteří to mají těžší, patřila Hanka. Měla totiž ty rodiny, co se krčily v malých bytech, hned dvě. Když zavřeli školu, neměla z toho vůbec radost. Znamenalo to, že bude muset opustit tetu Markétu a vrátit se domů. To se snadno řekne, domů. Ale do kterého domova? K mamince? Asi ne.

Hanka dobře slyšela, jak v telefonu strejda Patrik nařiká: „Jak to mám zvládnout? Ládík nemá školku, třikrát týdně musím odvézt Hanu (tedy jako maminku) do nemocnice a ještě k tomu musím odevzdávat práci...“

Hanka cítila, jak se jí v břicho pohnul chuchvalec vzteku. V duchu ho okřikla: Nech toho, nenafukuj se, to se dalo od Patrika čekat. Je to trouba. Konec konců, strejdu Patrika neměla ráda a s maminkou se teď taky nedá moc mluvit, většinu času stejně prospí.

Jenže ani u táty to nevypadalo růžově. Malého Patíka odvezli k babičce. Pro jistotu, aby ho nenakazili.

„Kdyby něco“, řekla Helča do telefonu tetě Markétě. Vždycky, když teta telefonovala kvůli jejímu návratu, měla Hanka uši nastražené. A teď už toho začínala mít tak akorát dost. Někde za žaludkem se jí zase všechno sevřelo. Zнала ten pocit. Jako když v písemce z matematiky vypočítáte z pěti příkladů jeden jediný, čili pětka na obzoru.

Zamračila se, polkla a pořádně se nadechla. Sevření v břicho polevilo. Jen trochu. Alespoň tak, aby mohla předstírat, že se jí ten telefonní hovor vlastně vůbec netýká.

Teta Markéta nebyla slepá. Viděla, jak Hanka bojuje s pláčem. Chtěla ji potěšit. Tak

v zápětí vyzradila to, co jí chtěla říci až za pár dnů: v púlce dubna se bude konat první dětský jezdecký parkur.

Může tam Hanku přihlásit s Haluškou. Ale chce to pořádně trénovat a zůstat ještě nějakou dobu tady, nejezdit ani k mamince, ani k tátovi.

Několik dalších dnů Hanka zářila. Psala úkoly, běhala do stáje, trénovala. Všechny tma- vé chuchvalce i sevření v břicho se vytratily. Nemyslela na nic jiného, než na závody. Přepadl ji takový ohromující velkorysý pocit. Ano, jestli se těch závodů zúčastní, MUSÍ VYHRÁT! Protože když vyhraje, její maminka se uzdraví.

Odkud se to přesvědčení vzalo, Hanka nevěděla. Ale bylo to to jediné, na co neustále myslela. MUSÍ VYHRÁT.

A když byla v nejlepším, přišla rána: všechny sportovní akce jsou kvůli koronaviru zrušené.

Jak zrušené? Nechápala Hanka. Musí přece s Haluškou závodit. Musí vyhrát. Maminka se musí uzdravit. To, co před pár dny v sobě zatlačila, se v ní najednou roztrhlo jako ohromný rudý výbuch. Hanka vyskočila, rozběhla se do pokoje, práskla dveřmi, vrhla se na postel a začala křičet. A křičela a křičela. Nadávala na celý svět, na tetu, na Patrika, na tátu. Mlátila rukama i nohama a z pusy jí létaly ošklivé nadávky.

Teta ji jen bezmocně sledovala z kuchyně. Konečně záchvat zuřivosti povolil. Hanka zůstala ležet. Chvilku bylo ticho. Potom pocítila, jak jí z očí tečou slzy. Nechala je tak, stejně je všechno prohrané...

„To jsi přehnalá,“ řekla potichu teta. A dál? Dál už Hanka neví. Usnula...

Povídejte si

Myslíte si, že Hančino vítězství v závodech by mohlo mít nějakou souvislost s tím, jestli se její maminka uzdraví z těžké nemoci ?

Myslíte si, že Maruščiny dobré skutky by mohly mít nějakou souvislost s tím, jestli se její maminka uzdraví z těžké nemoci ?

Je nějaký rozdíl mezi tím, když Maruška dělá dobré skutky, aby Bůh uzdravil její maminku, a Hanka chce vyhrát závody, aby se její maminka uzdravila ?

Mohou vůbec lidé udělat něco pro to, aby se jejich blízcí uzdravili ?

Nebo to mohou udělat jenom lékaři tím, že umí chorobu léčit ?

Pozor!
Tohle jsou filozofické otázky, které nemají jednu jasnou odpověď!
Mají za úkol učit nás přemýšlet, hledat důvody svých tvrzení a povídat si o nich.

Tak zase
příště...

